

Și Tutu coborî în aceeași zi la muncitorii care amenajau magazinul. Se învârtea în jurul lor, cu trompa lui mică, adulmecând mirosurile.

— O să fie un magazin de napolitane?

Dar muncitorii ridicau din umeri.

— O să fie un magazin de aspiratoare?

— Nu știm, ziceau muncitorii. Mai bine ajută-ne să cărăm mobilierul.

Iar elefânțelul le dădu bucuros o mână de ajutor. Sau o trompă de ajutor, mai bine zis. Însă era tare curios ce magazin va fi acolo.

Veni și ziua în care magazinul se deschise oficial. Oamenii se adunaseră la intrare, pregătiți să cumpere câte ceva. În vitrină se vedeau obiecte de porțelan de tot felul și toți le admirau.

Tutu coborî repede de pe bloc și se amestecă și el în mulțimea de oameni.

— Abia aștept să le pipăi cu trompa! spunea el oricui voia să-l asculte.

Iar oamenii se uitau lung la el, ca și cum nu le-ar fi venit să creadă. Cum ar fi putut ei să-i spună lui Tutu cum e cu elefantul în magazinul de porțelanuri?

Când vânzătoarea deschise ușile larg și-i pofti pe cumpărători, Tutu se înghesui și el alături de oameni.

Dar vânzătoarea ridică un deget și strigă severă:

— Tutu, mi-e teamă că tu nu poți să intri aici!

— Nu pooot? se miră elefanțelul.

A doua zi, când cobora cu liftul de pe bloc, Tutu se opri chiar la fereastra lui Iris. Geamurile erau deschise, înăuntru se auzea muzică, iar Iris, chiar Iris cea rotunjoară, cum era și Tutu, făcea mișcări de gimnastică. Podul, roata, șpagatul. Și le făcea foarte bine!

Cum așa? Nu zicea ea că nu prea se pricepe la gimnastică?

Când îl văzu pe elefântel, Iris îl salută grăbită. Apoi închise fereastra și trase draperiile.

„Hm... așadar, Iris se rușinează să facă gimnastică de față cu prietenele ei, pentru că se crede prea rotunjoară...”, se gândi Tutu.

Și-i veni o idee.

